

Daniels bok – nummer ett hundre og sytti

Sjelens citadell: Forståelsen av den guddommelige tronbestigelse og forvandling i profetisk kontekst

Jeff Pippenger
2024-03-31

Nøkkelen til å identifisere Russland som den makten som innledet den ukrainske krigen i 2014, er «festningen», som er hodet, eller hovedstaden, i riket. Det menneskelige tempel består av hodet og kroppen. Hodet er den høyere natur, og kroppen er den lavere natur. De «sju tider» som endte i 1844, skulle deretter forenes med Jerusalem, som var Judas hode. I templet i Jerusalem befant kongens trone seg, han som er Jerusalems hode, og som var Judas hode. Foreningen av guddommelighet med menneskelighet, som representerer beseglingen av de hundre og førtifire tusen, fremstilles som å motta «Kristi sinn». Sinnet er den høyere natur, og er derfor «hodet».

Når de som er representert ved Daniel, ser det feminine kausative syn som får dem til å bli forvandlet til Kristi bilde, har de mottatt Kristi sinn, han som er den andre Adam og er åndelig. På det tidspunkt blir deres bokstavelige kjødelige sinn, som de arvet fra den første Adam etter at han falt og omvendte sin skapelses orden, korsfestet. Det kjødelige sinn, som strider mot Guds lov, og som de mottok uten eget valg ved sin fødsel, blir erstattet med Kristi sinn, som de mottar ved sitt eget valg, og som er fullkomment lydig mot Guds lov. Deres nye sinn og Kristi sinn er da ett sinn, og begge har sammen sete på tronen i de himmelske steder. Det finnes et sted i tempelet hvor Guds trone er plassert, og menneskene, som ble skapt i Guds bilde, har et bestemt sted i tempelet, som er utformet for Guds nærvær.

Dette stedet er ikke i deres lavere natur, representert ved det nordlige riket. Det er på det stedet som er representert ved det sørlige riket, der Gud valgte å sette sitt navn, som er hans karakter. Stedet er i Jerusalem, men som Judas hovedstad er Jerusalem hodet, mens hodet for hovedstaden er kongen. Og Jerusalem ble valgt til å være hovedstaden, men det ble også valgt som stedet der Gud ville plassere sitt tempel. Deretter satte han sin trone i sitt tempel. Det sørlige riket representerer menneskets høyere natur, men det har også et særskilt tronerom for kongen. Søster White kaller dette stedet sjelens «citadell». Et citadell er, per definisjon, en festning.

«Hele hjertet skal gis til Gud, ellers vil Guds sannhet ikke få en helliggjørende virkning på liv og karakter. Men det er en sørgelig kjensgjerning at mange som bekjenner Kristi navn, aldri har gitt sine hjerter til ham i enfoldighet. De har aldri erfart sønderknuselsen i en fullstendig overgivelse til kristendommens krav, og følgen er at sannhetens forvandlende kraft ikke finnes i deres liv; den dype, mildnende innflytelsen fra Kristi kjærlighet blir ikke åpenbart i liv og karakter. Men hvilket arbeid med å fø Guds hjord som kunne bli gjort dersom underhyrdene var korsfestet med Kristus og levde for Gud for å samarbeide med hjordens Overhyrde! Kristus kaller mennesker til å arbeide slik han arbeidet. Det er behov for et dypere, sterkere, mer tvingende vitnesbyrd om sannhetens kraft, slik den ses i den praktiske gudsfrykt hos dem som bekjenner å tro den. Frelserens kjærlighet i sjelen vil føre til en tydelig forandring i den måten

arbeiderne virker på for sjelene til dem som går bort. Når sannheten inntar sjelens borg, troner Kristus i hjertet, og den menneskelige medarbeider kan da si: 'Jeg er korsfestet med Kristus; likevel lever jeg; dog ikke jeg, men Kristus lever i meg; og det liv som jeg nå lever i kjødet, lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg.'» Review and Herald, 9. oktober 1894.

«Sjelens festning» er stedet hvor «Kristus er innsatt på tronen». Kristi tronbestigelse fullbyrdes når kjødet korsfestes, og kjødet er etter Paulus' definisjon den lavere natur, og det er det nordlige riket. Dette er grunnen til at profetien om det nordlige riket bare strakte seg til 1798. Den lavere natur kan ikke forenes med guddommeligheten; den må forvandles i et øyeblikk, i et nu, ved det annet komme. Det sørlige riket, som inneholdt «hodet», som var Jerusalem, og «hodet», som var helligdommen, strakte seg til 1844, for det representerte den høyere natur som kunne velge å korsfeste kjødet og ved tro gå inn i Det Aller Helligstes festning og bli satt på tronen med Kristus. Stedet hvor denne foreningen og denne tronbestigelsen finner sted, er i det menneskelige tempels festning. Vers ti i kapittel elleve definerer hodet som festningen, men den sannheten blir bare stadfestet ved Jesajas vitnesbyrd, som krever at sannheten om festningen (citadellet) blir forstått i dens ytre og indre anvendelser.

Guds ord skal være vår åndelige føde. «Jeg er livets brød,» sa Kristus; «den som kommer til meg, skal aldri hunge, og den som tror på meg, skal aldri tørste.» Verden går bort av mangel på ren, uforfalsket sannhet. Kristus er sannheten. Hans ord er sannhet, og de har en dypere betydning enn det som viser seg på overflaten, og en verdi som går langt utover deres beskjedne ytre. Sinn som er levendegjort ved Den Hellige Ånd, vil skjønne verdien av disse ordene. Når våre øyne blir salvet med den hellige øyensalve, skal vi være i stand til å oppdage sannhetens dyrebare edelstener, selv om de måtte være skjult under overflaten.

«Sannheten er finfølt, foredlet, opphøyet. Når den former karakteren, vokser sjelen under dens guddommelige innflytelse. Hver dag skal sannheten tas imot i hjertet. Slik eter vi Kristi ord, som han erklærer er ånd og liv. Å ta imot sannheten vil gjøre hver mottaker til et Guds barn, en himmelens arving. Sannhet som næres i hjertet, er ikke en kald, død bokstav, men en levende kraft. »

«Sannheten er hellig, guddommelig. Den er sterkere og mektigere enn noe annet i dannelsen av en karakter etter Kristi likhet. I den er det fylde av glede. Når den blir verdsatt i hjertet, blir kjærligheten til Kristus foretrukket fremfor kjærligheten til noe menneske. Dette er kristendom. Dette er Guds kjærlighet i sjelen. Slik inntar den rene, uforfalskede sannhet selve borgfestet i menneskets vesen. Ordene blir oppfylt: 'Et nytt hjerte vil jeg også gi dere, og en ny ånd vil jeg gi innen i dere.' Det er en adel i livet hos den som lever og arbeider under sannhetens levendegjørende innflytelse.» Review and Herald, 14. februar 1899.

Dette synet av den profetiske historien i Daniel kapittel elleve begynner når vers to, og den sjette og rikeste presidenten, står på linje med hodet, som er Russland i vers elleve til femten. I den historien vil den sjette presidenten bli den åttende, som er av de sju, og han skal regjere når kirke og stat i De forente stater kommer sammen og fullbyrder sin uhellige hor i vers seksten, ved den snart kommende søndagsloven.

Banneret som da skal løftes opp, vil bli skuffet og dø i en periode på tre og en halv dag, som i Daniel ti er tjueén dager. Ved avslutningen av Daniels tjueén sørgedager, som er avslutningen på de tre og en halv dagene med død på gaten for de to vitnene, som er dem i Eskiels dal, som er døde, tørre ben—finnes det et profetisk budskap som bringer de døde tilbake til liv. Denne prosessen i Daniel kapittel ti er fremstilt ved tre trinn.

Og på den fire og tyvende dag i den første måneden, mens jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel, løftet jeg mine øyne og så, og se, der var en mann kledd i lin, og om hans lender var det et belte av fint gull fra Ufas. Hans legeme var som krysolitt, hans ansikt var som lynets skinn, hans øyne som ildsluer, hans armer og hans føtter liknet skinnende kobber, og lyden av hans ord var som lyden av en stor mengde. Og jeg, Daniel, så alene synet; mennene som var med meg, så ikke synet, men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet og skjulte seg. Så ble jeg alene tilbake og så dette store synet, og det ble ingen kraft tilbake i meg; mitt ansikts glans ble i meg forvandlet til vanskapthet, og jeg beholdt ingen kraft. Men jeg hørte lyden av hans ord; og da jeg hørte lyden av hans ord, sank jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden. Og se, en hånd rørte ved meg og hjalp meg opp på mine knær og mine hendes håndflater. Og han sa til meg: Daniel, du høyt elskede mann, gi akt på de ord jeg taler til deg, og stå oppreist; for nå er jeg sendt til deg. Og da han hadde talt dette ord til meg, sto jeg skjelvende. Så sa han til meg: Frykt ikke, Daniel! For fra den første dag du vendte ditt hjerte til å forstå og til å ydmyke deg for din Guds åsyn, er dine ord blitt hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Men fyrsten over Perserriket sto meg imot i en og tyve dager; men se, Mikael, en av de fremste fyrster, kom for å hjelpe meg, og jeg ble der hos kongene i Persia. Nå er jeg kommet for å la deg forstå hva som skal hende ditt folk i de siste dager; for synet gjelder ennå mange dager. Daniel 10:4–14.

Daniel er ved slutten av de tjueén sørgedagene da han ser synet av Kristus og hører Kristi ord. Synet av Guds synlige og talte Ord frembringer en atskillelse mellom to klasser, og Daniel lå død i gaten, for han var «i en dyp søvn».

Dette sa han; og deretter sier han til dem: Vår venn Lasarus sover; men jeg går for å vekke ham opp av søvnen. Da sa disiplene hans: Herre, dersom han sover, blir han frisk. Men Jesus talte om hans død; de derimot tenkte at han talte om den hvile en får i søvnen. Da sa Jesus rent ut til dem: Lasarus er død. Johannes 11:11–14.

Da ble Daniel berørt av Gabriel for første gang, som underretter ham om den politiske kampen som hadde pågått mens Daniel var død (sovende), og at han nå skulle gi tolkningen av synet som nettopp hadde forvandlet Daniel til Kristi bilde. Deretter skulle han bli berørt en andre gang, av Kristus selv.

Og da han hadde talt slike ord til meg, vendte jeg mitt ansikt mot jorden, og jeg ble stum. Og se, en som lignet menneskesønnene, rørte ved mine lepper; da åpnet jeg min munn og talte og sa til ham som sto foran meg: Å, min herre, ved synet er mine smerter vendt over meg, og jeg har ikke beholdt noen styrke. For hvordan kan tjeneren til denne min herre tale med denne min herre? For når det gjelder meg, så ble det straks ingen styrke tilbake i meg, og det er heller ikke åndedrett igjen i meg. Daniel 10:15–17.

Dette står parallelt med Esekiels første profeti i kapittel trettisju, for i de to profetiene som Esekiel får befaling om å framføre for de døde benene i dalen, danner den første kroppene, men de har da ikke ånde, og de har heller ikke styrken til en mektig hær. Det er ved Esekiels andre profeti at kroppene mottar ånden fra de fire vinder og reiser seg som en mektig hær, og ved Daniels andre berøring, «var det ingen styrke tilbake i meg, og det var ikke ånde igjen i meg.» Deretter blir Daniel igjen berørt tredje gang i alt, og annen gang av Gabriel.

Og igjen kom det en og rørte ved meg, en som så ut som et menneske, og han styrket meg, og sa: Du høyt elskede mann, frykt ikke! Fred være med deg; vær sterk, ja, vær sterk! Og da han hadde talt til meg, ble jeg styrket og sa: La min herre tale; for du har styrket meg. Daniel 10:18, 19.

Daniels tredje berøring er Esekiels andre profeti, som får kroppene til å reise seg på sine føtter som en veldig hær. Hans profeti er rettet til et folk som erkjenner at de er døde, for de var i sorg, slik også Daniel var.

Da sa han til meg: Profeter til vinden, profeter, du menneskesønn, og si til vinden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vinder, du ånd, og blås på disse drepte, så de kan leve. Så profeterte jeg slik han hadde befalt meg, og ånden kom inn i dem, og de ble levende og reiste seg opp på sine føtter, en overmåte stor hær. Da sa han til meg: Menneskesønn, disse ben er hele Israels hus. Se, de sier: Våre ben er tørket inn, og vårt håp er gått tapt; vi er avskåret fra våre deler. Esekiel 37:9–11.

Herren befaler Esekiel å profetere, og han forteller dem at vitnesbyrdet fra Israels hus er at de er døde, uten håp og avskåret. De sørger, slik Daniel gjorde, fordi de er skuffet over den mislykkede forutsigelsen for 18. juli 2020, og i den tilstanden blir Esekiel bedt om å profetere.

Derfor skal du profetere og si til dem: Så sier Herren Gud: Se, mitt folk, jeg vil åpne deres graver og la dere stige opp av deres graver og føre dere inn i Israels land. Og dere skal kjenne at jeg er Herren, når jeg har åpnet deres graver, mitt folk, og ført dere opp av deres graver. Og jeg skal gi dere min Ånd, og dere skal leve, og jeg skal la dere bo i deres eget land. Da skal dere kjenne at jeg, Herren, har talt det og fullført det, sier Herren. Esekiel 37:12–14.

Herren, som er erkeengelen Mikael, åpner deres graver og de to vitnene i Åpenbaringen elleve, som deretter blir oppreist og får Den Hellige Ånd og reiser seg opp, slik Den Hellige Ånd ble gitt til dem som reiser seg opp når de blir ført ut av sine graver i Esekiels andre profeti.

Og etter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt på dem som så dem. Åpenbaringen 11:11.

Disse to vitnene fremstilles som Moses og Elia, og Moses ble også oppreist ved erkeengelens røst.

Men overengelen Mikael våget ikke, da han i strid med djevelen trette om Moses' legeme, å felle en spottende dom over ham, men sa: Herren refse deg! Judas 1,9.

Mikael, Fyrsten og erkeengelen, er den som kom og hjalp Gabriel i Daniel kapittel ti, og det er hans røst som kaller menn og kvinner til liv.

For Herren selv skal stige ned fra himmelen med et rop, med overengelsens røst og med Guds basun; og de døde i Kristus skal først stå opp. 1 Tessaloniker 4:16.

Daniels tre berøringer representerer overgangen fra den laodikeiske bevegelsen tilhørende den tredje engel til den filadelfiske bevegelsen tilhørende den tredje engel, og i Daniel 10 blir synet som fullbyrder overgangen fra Laodikeas bilde til Filadelfias bilde, fremstilt ved den profetiske historien som er representert i kapittel 11. Dette synet blir av Esekiel fremstilt som islams syn i det tredje ve. I 2014 innledet Russland den andre stedfortrederkrigen. I 2015 begynte den rikeste presidenten sine anstrengelser for å bli den sjette presidenten.

I 2020 ble denne presidenten, som representerte det republikanske hornet, drept av det «woke» ateistiske dyret fra avgrunnen, og i det samme året ble også det laodikeiske protestantiske hornet drept. I 2023 kom begge hornene tilbake til liv, idet begge begynte sin overgang til den åttende, som er av de sju. Det ene går over til dyrets politiske bilde, idet kirke og stat føres sammen i De forente stater, og det andre hornet går over fra Laodikeas bilde til Kristi bilde. Begge vil bli opphøyet ved den snart kommende søndagsloven. Det ene vil bli «Aleksander den store», den fremste kongen blant de ti kongene som gir sitt sjuende rike til Romas skjøge, og den andre bli opphøyet som et banner.

Synet som frembringer begge disse overgangene, er historien som utspiller seg mellom 11. september 2001 og søndagsloven. Vers elleve i Daniels bok, kapittel elleve, blir særskilt identifisert innenfor den sammenheng at dersom dere ikke vil tro, skal dere ikke bli stående fast.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Bibelens regler skal være rettesnoren for det daglige liv. Kristi kors skal være temaet og åpenbare de lærdommer vi må tilegne oss og sette ut i livet. Kristus må bringes inn i alle studier, for at elevene kan drikke inn kunnskapen om Gud og kan representere Ham i karakteren. Hans fullkommenhet skal være vårt studie både i tiden og i evigheten. Guds ord, talt av Kristus i Det gamle og Det nye testamente, er brødet fra himmelen; men mye av det som kalles vitenskap, er som retter av menneskelig oppfinnelse, forfalsket føde; det er ikke den sanne manna.»

I Guds ord finnes en visdom som er uangripelig, uutømmelig—en visdom som ikke har sitt opphav i det endelige, men i det uendelige sinn. Men mye av det som Gud har åpenbart i sitt ord, er mørkt for menneskene, fordi sannhetens juveler er begravet under menneskelig visdoms og tradisjons skrap. For mange forblir ordets skatter skjult, fordi de ikke er blitt søkt etter med oppriktig utholdenhet før de gyldne forskrifter ble forstått. Ordet må granskes for å rense og berede dem som tar imot det, så de kan bli medlemmer av den kongelige familie, den himmelske Konges barn.

Studiet av Guds ord bør tre i stedet for studiet av de bøker som har ført sinn inn i mystikk og bort fra sannheten. Dets levende prinsipper, innvevd i våre liv, vil være vårt vern i prøvelser og fristelser; dets guddommelige undervisning er den eneste vei til framgang. Når prøven kommer over hver sjel, vil det forekomme frafall. Noen vil vise seg å være forrædere, overilte, hovmodige og selvtilstrekkelige, og vil vende seg bort fra sannheten og lide skipbrudd på

troen. Hvorfor? Fordi de ikke levde «av hvert ord som går ut av Guds munn». De gravde ikke dypt og gjorde ikke sin grunnvoll sikker.

«Når Herrens ord gjennom Hans utvalgte sendebud blir båret fram for dem, knurrer de og mener at veien er gjort for trang. I det sjette kapitlet i Johannes leser vi om noen som ble ansett for å være Kristi disipler, men som, da den klare sannhet ble lagt fram for dem, tok anstøt og ikke lenger vandret med Ham. På samme måte vil også disse overfladiske studenter vende seg bort fra Kristus.» Testimonies, bind 6, 132.